

15 NOVEMBER 1928

No. 22

33e JAARGANG

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT  
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGEBRICHT IN 1896

„Want de Geest des Heeren zal niet altijd strijden met den mensch.  
En wanneer de Geest ophoudt met den mensch te strijden, dan  
komt spoedige verwoesting; en dit bedroeft mijne ziel.”

Boek van Mormon, 2 Nephi 26 : 11.

## SNELHEID EN GEEST.

Door JOSEPH J. CANNON.

(Creed Haymond, een athleet uit Utah, die gelooft in het „Mormoon-  
sche” Woord van Wijsheid, en als zoodanig één nit velen, liep in 1915 de  
220 yards (201.08 Meter) in 21 1/5 seconden, waarmee hij een nieuw wereld-  
record voor een gebogen baan vestigde, dat dertien jaar lang onverbeterd  
bleef.

Dr. Haymond heeft voorts (Amerikaansche) nationale en staatskam-  
pioenschappen op de 100 en 220 yards behaald. Hem viel de onderscheiding  
ten deel om in 1919 aanvoerder te zijn van de hardloop- en atletiekploeg  
der Pennsylvania Universiteit. In genoemd jaar was hij ook lid der esta-  
fetteploeg, die het wereldrecord verbeterde over 400 M., 800 M., en een  
halve mijl.

Het hier volgend verhaal is aan Dr. Haymond voorgelezen om van de  
juistheid der details verzekerd te zijn. Hij maakte bezwaar tegen het feit,  
dat hij in dit artikel in min of meer heldhaftige kleuren geteekend wordt,  
doch wij zijn het met den schrijver eens, dat zoolang hij ook maar de ge-  
ringste overdrijving achterwege heeft gelaten, en hij zich streng bepaald  
heeft tot de feiten, het verhaal moet blijven zooals het is.

Bovengemelde bijzonderheden en het nu volgend relaas ontleenen wij  
aan de „Improvement Era” van Augustus en October 1928. - Red. „De  
Ster”.)

Ik houd van Springville. Het stadje heeft haar eigen karakter.  
De menschen daar schijnen ietwat meer onderhevig aan opwel-  
lingen van geestdrift dan de meesten. Toen er jaren geleden nog  
maar vage hoop bestond op het staatsdrankverbod, en het natio-  
nale verbod slechts een droombeeld was, weigerde Springville de  
café's toe te laten. De verdiensten waren schaarsch, en elders  
noodden proeflokalen haar zonen, doch Springville had haar idea-  
len.

Ik vraag mij af, welke invloed het geniale gevoel in Cyrus Dalin meer getroffen heeft in diens jeugd, de schoonheid der nabije bergen, die grillige keten van Timpanogos tot Nebo, of de groote vriendschap van zijn bureu in Springville. Ik weet, dat hij die bureu nu bemint met een groote liefde. Ik ben ervan overtuigd, dat de gevoelige ziel van John Hafen daar diep de harmonie van zijn menschelijke omgeving gevoeld heeft. Zijn fijn kunstenaars-gemoed werd daardoor evenzeer getroffen als door het schijnsel van het avondlicht over het meer of de herfsttinten op de zijden der bergen. Kunstverzamelingen zooals de befaamde in de H. B. S. te Springville zijn geen toeval. Zij groeien voort uit de ziel van een volk.

Een twintigtal jaren geleden was ik daar de gast van een familie. Het groote stuk grond was half steedsch, half landelijk, grasveld vóór, tuin en stallen achter; een typisch „Mormoonsch” landhuis, gedeelte eener boerderij, doch een eind ervandaan gelegen; gebouwd vóór den tijd van automobielen en goede wegen, toen Indianen en afgezonderde ligging de boeren ertoe brachten om in de stad te wonen en hun oogst op een afstand daarvan te kweken. Melkkoeien kwamen 's avonds uit de wei en gingen vreedzaam binnen een omheining liggen. In den stal was een aantal paarden, waaronder een Shire hengst.

Buiten op het grasveld, onder den hoogen appelboom, heb ik vaak twee kinderen, waarvan ik hield, een bezoek gebracht; een zwartharige jongen en een goudblond meisje, tweelingen. Creed leek op zijn moeder, Elma op haar vader. Zij schenen zoo echt in dit kleine stadje thuis te hooren, deze twee. Zij deelden in haar beste tradities, waren breed van opvattingen, vol geestdrift, bekorend. Zij boezemden mij veel belangstelling in, die levendige jongelui, wèlgeboren, zoowel wat ouders als wat geestelijke kring betreft. Ik nam vele dingen van hen over. Zij hadden idealen; zij zegden hun gebeden op; zij hadden nooit koffie of thee geproefd. Dat wees ergens op. In dien overschaduwden tuin sloten wij drieën een verbintenis. Wij zouden nooit tabak, thee of koffie, of drank gebruiken, vóór wij er alle drie toe overgingen en deze dingen gezamenlijk gebruikten. Ik beschouwde het niet als een erg serieus contract — voor de tweelingen.

Jaren gingen voorbij. Creed legde zich toe op de atletiek en speelde korfbal op de H. B. S. Toen ging hij naar de Universiteit van Utah en werd lid van de hardloopploeg. Al gauw werd hij bekend als „de schicht van Utah”. „De Mormoonsche snelheids-duivel” noemden zijn mededingers in de andere ploegen hem. Sportslieden zeiden dat hij liep als een juweeltje — wat dat ook moge beteekenen. Het voorbereiden van de latere beroepsbezigheden, die hij zich koos, kon hier niet plaats hebben; dies ging hij oostwaarts, naar de Universiteit van Pennsylvanië.

Verscheidene jaren geleden zag ik aan den muur van zijn kan-

toor de fotografie van de „finish” van een wedren. Zij interesseerde mij. Hij zeide, dat er een geschiedenis aan verbonden was. Een gedeelte daarvan vertelde hij mij toen. Op verschillende tijden sindsdien heb ik het meerendeel uit hem gekregen, beetje voor beetje, en enkele bijzonderheden vernam ik van anderen.

Het was in het laatst van Mei, 1919, in het Harvard stadion, dat de jaarlijksche ontmoeting van het Inter-Collegiaire Verbond van Amateur Athleten van Amerika plaats had. Naar Cambridge hadden de groote Amerikaansche universiteiten hun beste menschen gezonden, zeventienhonderd in getal, om met elkaar te wedijveren. Creed Haymond was aanvoerder van de Pennsylvania-ploeg. Op den avond vóór den wedstrijd kwam „Coach” (d.i. oefenmeester - Red. De Ster) Lawson Robertson naar de kamer. Hij was in een uitstekend humeur. In de selectiewedstrijden had Penn zeventien man als waardige vertegenwoordigers uitgekozen. Cornell (Universiteit), haar meest gevreesde mededingster, had er maar tien. Daar het puntental voor de vijf eerste plaatsen in elken wedstrijd resp. vijf, vier, drie, twee en één was, beïnvloedde natuurlijk het aantal menschen, dat een ploeg in de eindwedstrijden had, grootelijks haar kansen.

„Creed”, zei Robertson, „als we morgen ons best doen, gaan we met de overwinning strijken.”

„Wij gaan ons best doen, Robby”.

De trainer aarzelde. „Creed, ik laat de jongens vanavond een beetje sherrywijn drinken. Ik wil, dat jij ook wat neemt, slechts een klein beetje natuurlijk.”

„Ik doe het niet, Coach”.

„Maar Creed, ik probeer niet om je aan den drank te krijgen. Ik weet wat jullie „Mormonen” belijdt. Ik geef je dit als versterkend genesmiddel; alleen maar om jullie allen in goede conditie te brengen”.

„Het zou me absoluut geen goed doen, Robby; ik kan het niet innemen.”

„Vergeet niet, Creed, dat je de aanvoerder bent van de ploeg en onze beste puntenwinner; veertien duizend studenten verwachten de overwinning in deze ontmoeting van jou persoonlijk. Als jij ons teleurstelt, verliezen we. Ik weet toch wel, wat goed voor je is.”

Creed Haymond geloofde dat hij de allerbeste trainer van de wereld had, en met reden, want Lawson Robertson is sindsdien gekozen als hoofdtrainer voor de (Amerikaansche) Olympische ploegen van 1920, 1924 en 1928. Creed wist ook, dat andere trainers een beetje wijn goed achtten, wanneer hun menschen spier en zenuw tot bijna het alleruiterste hadden geoefend. Hij wist ook, dat zijn ploeg zijn beste prestaties noodig had. Hij wenschte vurig ze te leveren, doch er is zoiets als een stalen zedelijken moed in Creed Haymond, en hij keek Roberson in de oogen en zei: „Ik neem het niet, Coach”.

Robertson glimlachte zoo'n beetje, doch niet opgewekt. Op zijn barsche Schotsche gezicht lag een vragende uitdrukking. „Jij bent een eigenaardige kerel, Creed. Je drinkt geen thee aan de oefentafel. Je houdt er eigen denkbeelden op na. Enfin, ik laat je doen net zooals je verkiest.”

Hij vertrok en liet den aanvoerder van zijn ploeg in een staat van uiterste spanning achter. Veronderstel nu eens, dacht Creed, dat hij morgen een poover figuur sloeg; wat zou hij dan tegen Robertson kunnen zeggen? Hij moest kampen tegen de snelste loopers van de wereld. Niets minder dan zijn beste prestaties zouden baten. Die onverzettelijkheid van hem kon Penn de overwinning wel eens kosten. Zijn ploegkameraden deden wat hun gezegd was. Zij geloofden in hun trainer. Welk recht had hij om niet te gehoorzamen? Slechts één recht, één reden: dat wat hij zijn heele leven gevolgd en geloofd had — het Woord van Wijsheid. Maar wat was het eigenlijk, iets dat Joseph Smith verzonnen had, of werkelijk een geopenbaarde boodschap van God aan ons? Het was een critiek uur in het leven van den jongen man, en, door alle geestelijke krachten in zijn aard onweerstaanbaar aangedreven, knielde hij neer en ernstig, zeer ernstig, vroeg hij God om hem een getuigenis te geven van den oorsprong der openbaring, die hij geloofd en gehoorzaamd had. Toen ging hij naar bed en sliep den diepen slaap der gezonde jeugd.

Den volgenden morgen kwam Coach Robertson de kamer binnen en vroeg haastig: „Hoe voel je je, Creed?”

„Uitstekend”, antwoordde de captain vroolijk.

„De anderen zijn aan het overgeven. Ik weet niet wat er met hen aan de hand is”, zei hij ernstig.

„Misschien is het het versterkingsmiddel, dat je hun gegeven hebt, Coach”, opperde Creed.

„Kan wel”, antwoordde Robertson kortaf.

Ik heb Jack Dempsey eens hooren vertellen van de zonderlinge gevoelens, die hij had gedurende de uren die aan een gevecht voorafgingen. Hoewel amateurwedstrijden minder wreede vastberadenheid om te winnen uitlokken dan een kamp, waar iemands levenspositie van afhangt, ondervindt toch elk atleet, die op het punt staat om ten aanschouwe van een talrijke menigte de grootste krachtproef te doorstaan, de spanning, vrees, uitbundige vreugde en het overwinningsgevoel, welke de gelegenheid gedenkwaardig maken. Op dien welhaast volmaakten dag in het eind van Mei kwam de Penn-ploeg het groote Harvard stadion binnen in het recht op de volle mate van vertrouwen. De ranglijsten van trainers en anderen, waarop elk man naar vroegere prestaties ingeschreven en geklassificeerd werd, gaven Penn een voorsprong op de beste der andere ploegen. De bloem der Amerikaansche atleten was daar bijeen. Elk man genoot bekendheid. Van de zeventien vertegenwoordigers die Penn den vorigen dag verkozen had, rekende

zij op zeven als winnaars van wedstrijden en op anderen als puntenwinners.

Om twee uur waren er twintigduizend toeschouwers gezeten — dezelfde menigte sportliefhebbers, die in Spanje de stierengevechten, in Frankrijk en Engeland de steekspelen, de gladiatoren in Rome, en de fraaigebouwde atleten van Griekenland heeft gadeslagen — die menigte verwachtte een kamp te zien; vroolijk, opgewonden, partijdig. Elke wedstrijd op de hardloopbaan of het terrein gaf den stoot tot een schokkenden strijd onder de toeschouwers, doch deze werd duizendmaal heviger wanneer de in spanning verkeerende aanwezigen op het veld in hun gedeelde voorkeur hun gevoelens ruchtbaar maakten; toch was die massa edelmoedig, bereid om den beste toe te juichen, al ware hij de overwinnaar van de vrienden der meesten van hen.

Naarmate de wedstrijden hun verloop hadden, bleek dat er iets niet in orde was met de prachtige Penn-ploeg. In dien fraaien ren, de kwartmijl, de uiterste proeve van snelheid en uithoudingsvermogen, had men erop gerekend dat de man van Pennsylvania de tweede plaats zou bezetten, en vier kostbare punten winnen zou. De Penn supporters zagen tot hun schrik hoe hij achter geraakte; hij kwam het laatste aan. In den halve-mijls kamp was de intercollegiaire kampioen van het vorige jaar de vertegenwoordiger van Penn. Coach Robertson's ranglijst gaf hem in dien strijd de eerste plaats met vijf punten. Hij eindigde als vijfde met één punt. Twee man van Pennsylvania hadden ingeschreven voor polsstok-hoogspringen. Men beschouwde hen als de besten in Amerika voor dien historischen wedstrijd. Men verwachtte dat zij de eerste en tweede plaats zouden bezetten en negen punten veroveren. Bij een hoogte beneden hun eigen records moesten zij zich met de derde plaats tevreden stellen en wonnen zij met hun beiden vijf punten. De man, die voor hoogspringen ingeschreven had, en op wien men vol vertrouwen als een puntenwinner had gerekend, werd niet geplaatst. Degeen, die de derde plaats in de lage hordenloop had moeten innemen, was te ziek om te loopen.

De honderd-yard ren, die klassieke hardloopwedstrijd, werd aangekondigd. De zes snelsten in de hoogeschoolen van Amerika namen hun plaatsen in. Deze en de twee honderd twintig yards, die later zouden geloopt worden, waren de speciale nummers van Creed Haymond. Penn had hem broodnoodig om ze te winnen. Zou de tegenslag, die zijn ploeg op de hielen had gezeten, ook den aanvoerder parten gaan spelen? Bij de loting had Haymond de tweede baan gekregen. Aan zijn zijde in de eerste baan stond Johnson van Michigan, zijnde zes voet en twee inches lang.

„Plaatsen innemen!” De zes renners bukten zich. Elk zette zijn vingers op den grond bij de lijn en zijn rechtervoet in het kuiltje, dat hij voor den start gemaakt had.

„Klaar!” Elke zenuw en spier was gespannen.

Het pistool ging af — en elkeen veerde vooruit de lucht in en raakte den grond in snelle vaart — dat wil zeggen, allen op één na — n.l. Creed Haymond, de aanvoerder der Pennsylvania ploeg. De lange Johnson had de tweede baan in de halve eindwedstrijden gebruikt en met zijn grootere reikwijdte een kuiltje voor zijn teen gemaakt, zoowat twee duim achter de plek die Haymond voor de zijne gekozen had. Onder den enormen druk van Creed's afzet brak het smalle aardricheltje door en kwam hij op zijn knie achter de lijn terecht.

Waarschijnlijk zouden de meeste hardloopers de anderen hebben laten gaan. Geen trainer of menschenmassa zou verwachten, dat iemand opstond en een armzalig figuur ging slaan door achter hen aan te rennen. Creed Haymond, zei ik, heeft zedelijken moed. Zijn lichamelijke moed houdt ermee gelijken tred. Hij stond op en rende hen achterna, maar o, wat liep hij! Zijn slapen brandden — de school — de ploeg — Robby — wanhopig, maar niet hopeeloos — op zestig yards nog de laatste in den ren — dan, alsof hij vleugels had — passeerde hij de vijfde — de vierde — de derde — de tweede — alleen de lange Johnson was hem nu voor — en vlak bij de band aan het einde — de lippen van elkaar getrokken — het gelaat verwrongen door hevige bezorgdheid — met een hart dat heftig bonsde van inspanning — gierend in dit uiterste van razende snelheid ging hij Johnson voorbij ter overwinning. De tijdopnemers snaptten het ondeelbaar oogenblik dat hij de lijn passeerde en telden precies tien seconden; — doch niemand kon de juiste snelheid van dat rennen weten.

Door de een of andere fout in de regeling waren de halve eindstrijden over de 220 yards niet geëindigd vóór het bijna tijd was om de wedstrijden te sluiten. Met denzelfden tegenslag die de Penn-ploeg den geheelen dag achtervolgd had, werd Creed Haymond in de laatste serie geplaatst. Vijf minuten nadat hij haar gewonnen had werd hij opgeroepen om in de finale van de tweehonderd-twintig te starten, de allerlaatste wedstrijd van den dag. Een der andere mannen, die in een vroegere serie geloopt had, snelde naar hem toe.

„Zeg tegen den starter, Haymond, dat je even moet rusten vóór je weer uitkomt. Volgens het reglement heb je er recht op. Ik ben ternauwernood op adem gekomen en ik liep in de serie vóór de jouwe.”

Creed ging hijgend naar den starter en vroeg om meer tijd. Deze zei dat hij tien minuten zou geven. Net op dat moment rinkelde de telefoon en werd den starter gezegd om met den wedstrijd te beginnen, daar het publiek rumoerig werd van ongeduld. Met tegenzin riep hij de lui naar hun plaats. Onder gewone omstandigheden zou Creed niet bang zijn geweest voor dezen ren. Hij was waarschijnlijk de snelste looper ter wereld op dezen afstand, doch hij had dien middag al drie wedstrijden meegemaakt;

een ervan was de hartbrekende honderd yards, en slechts vijf minuten tevoren liep hij den halven eindstrijd over 220 yards.

Op een verhooging op de eeretribune zaten Coach Lawson Robertson van Pennsylvania en Coach Tom Keene van Syracuse met hun chronometers in de hand. Aangekondigd was dat Haymond zou trachten het wereldrecord te verbeteren. De twee trainers hadden deze plaats uitgekozen als zijnde het beste geschikt om den juiststen tijd van den wedstrijd op te nemen. Van hier konden zij uitstekend den rook van de revolver zien en zij waren gezeten boven de renners bij de eindlijn. In hun vakloopbaan hadden zij op verschillende punten van duizenden hardloopers den tijd opgenomen. Zij kenden hun werk.

Met verrassing zagen zij hoe de starter de ademlooze mannen naar hun plaatsen riep en, achter hen staande, zijn pistool ophief; toen volgde het witte rookwolkje. Die ontploffing bracht plotseling beweging in die roerlooze, gebogen gestalten. Zij vlogen van den grond op als een zwerm verschrikte vogels. Dezen keer schoot de aanvoerder van Pennsylvania letterlijk van zijn plaats vandaan. Robertson's hart bonsde ter wille van zijn pupil. Welk een heerlijk schouwspel, als bijna arm-aan-arm de renners de rechte baan afstoven. Haymond maakte zich los uit de groep en nam onmiskenbaar de leiding. Zou hij het weerstandsvermogen hebben om na de inspanning van den vorigen wedstrijd het tempo vol te houden? De twee trainers merkten zijn prachtigen stijl op — met zijn beenen gestrekt als een hordenlooper — hij rende het veld langs. Zij waren zich bewust van de ongemeene snelheid en hielden den adem in. Alsof hij zijn wedstrijd alleen liep, niet belaagd door mededingers, joeg de kleine Penn-aanvoerder zichzelf naar de eindlijn in een vlag van snelheid, ruim zeven meters vóór nummer twee. Toen hij door de lijn ging, drukten beide trainers, recht boven hem, hun tijdmeters af; keken erop, en zagen zij elkander aan, bijna met een uitdrukking van ontzag. Beide horloges zeiden precies een-en-twintig seconden. (Naar wij uit goede bron vernemen is het wereldrecord voor dien afstand nu — negen jaar later —  $20 \frac{4}{5}$  seconden - Red. De Ster.)

De glorie van die prestatie matigde ten deele Coach Robertson's teleurstelling. Penn had den kamp verloren. Davis, haar andere hardlooper, was als zesde aangekomen, in plaats van als tweede, waartoe zijn vroegere rapporten hem toch eigenlijk rechtigden, zoowel op de honderd als op de tweehonderd-twintig yards. Door deze mislukking volgde hij, als werd hij door het noodlot gedwongen, het falen van zijn ploegkameraden na. Tot verbazing van elkeen had Pennsylvania onder haar zeventien vertegenwoordigers maar één intercollegiaire kampioen, aanvoerder Creed Haymond.

De twee trainers haastten zich naar beneden om de tijdopnemers te raadplegen. Tot hun verrassing en ontevredenheid ontdekten zij

dat de tijden, die de officials van den fraaien ren genomen hadden, niet overeenstemden. Robertson legde zijn hand op den schouder van den aanvoerder zijner ploeg. Er klonk een tikje droefheid in zijn stem. „Jongen”, zei hij. „ze zullen je je juisten tijd niet geven. Wij kunnen daar niets aan veranderen, maar laat het je een troost zijn, dat je zooeven de tweehonderd-en-twintig yards geloopt hebt in den snelsten tijd, ooit door een menschelijk wezen gemaakt.”

Aan het einde van dien vreemden dag, toen Creed Haymond naar bed ging, kwam hem plotseling zijn vraag van den vorigen avond betreffende den goddelijken oorsprong van het Woord van Wijsheid in gedachten. In volgorde ging die eigenaardige reeks gebeurtenissen aan zijn geest voorbij, — hoe zijn ploegkameraden den wijn dronken en faalden — zijn eigen onthouding en overwinningen, overwinningen waarover hij zelf verbaasd stond. Hij had het voorrecht gevraagd om op de een of andere wijze een getuigenis van den Heer te ontvangen. In welk verband stonden al deze dingen tot zijn gebed? Maakt God Zijn bedoelingen ook in hardloopen en atletiek kenbaar?

Urenlang, slapeloos, lag hij na te denken. En in het reine hart van dezen jongen man met zijn zoet, eenvoudig vertrouwen, kwam de zekerheid, die hij gezocht had.

---

## ZONDAGSSCHOOLWERK.

---

### AVONDMAALVERS VOOR DECEMBER 1928.

Ik kom tot U vol zielsberouw  
 Ik voel Uw liefde nu;  
 Mijn Heiland, bij dit Avondmaal  
 Gedenk ik 't leed van U.

### GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR DECEMBER 1928

Mattheüs 22, Verzen 37 tot 39.

En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand.

Dit is het eerste en het groote gebod.

En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf.

---

### Ontslagen.

Van werkzaamheid in de Nederlandsche Zending is eervol ontslagen, Ouderling W. M. Chipman, op wien de laatste maanden de zorg voor de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen en Zondagsscholen in deze Zending gerust heeft.

Tot waardig opvolger van Ouderling Chipman is benoemd, Ouderling R. M. Davey, die tot heden werkzaam is geweest in Haarlem.



## GOED EN KWAAD.

Het bestaan van het kwade is altijd een kwellend vraagstuk voor zoowel theologen als wijsgeeren geweest, en heeft geleid tot de zonderlingste veronderstellingen. Sommigen hebben kortweg God veroordeeld wegens het bestaan van het Kwaad. Anderen hebben Hem ervan beschuldigd dat Hij het geschapen heeft, terwijl weer anderen beweren dat het kwaaddoen niets minder is dan een voorbeschikte toestand, en dat een gedeelte der menschelijke familie gedwongen wordt om verkeerd te doen, of zij willen of niet, terwijl dan de overige leden van het menschengeslacht goed zouden zijn, omdat zij niet anders kunnen.

Niettemin zijn alle weldenkende mensen het eens, dat het bestaan van het zedelijk kwaad een van 's werelds grootste moeilijkheden is; inderdaad een hinderpaal op den weg der verheffing. In het Boek van Mormon lezen wij een belangrijke mededeeling betreffende het bestaan van het zedelijk kwaad. De oude Profeet Lehi gaf de voorstelling, dat geluk of ellende voortgroeiden uit het al of niet erkennen van Christus' verzoeningswerk, en zegt dat de ellende die volgt op het verwerpen van de verzoening, de tegenhangster is van het geluk, dat aan de aanvaarding van die verzoening verbonden is.

„Want het is noodig”, zoo gaat hij verder, „dat er eene tegenstelling is in alle dingen. Indien zoo niet, ..... konde de rechtvaardigheid niet teweeggebracht worden; noch goddeloosheid; noch heiligheid, noch ellende; noch goed noch kwaad. Daarom, (dat is, indien dit feit der tegenstellingen niet bestond) moesten alle dingen tot één samengevoegd zijn. Indien het (de som der dingen) één lichaam ware, dan zoude het (dit lichaam) levenloos moeten blijven, hebbende leven noch dood, verderf noch onverderfelijkheid, geluk noch ellende, gevoel noch gevoelloosheid. Dan zoude het geschapen geweest zijn als een ding van geene waarde; zoo zoude er in zijne schepping geen doeleinde geweest zijn. Daarom zou dit de wijsheid van God en Zijne eeuwige plannen tenietdoen; en eveneens de kracht en de barmhartigheid en de rechtvaardigheid van God.”

De geïnspireerde man gaat zelfs nog verder en maakt het bestaan der dingen afhankelijk van deze wet der tegenstellingen:

„Indien gij zult zeggen, er is geene wet, zult gij eveneens zeggen, er is geene zonde. Indien gij zult zeggen, er is geene zonde, zult gij eveneens zeggen, er is geene gerechtigheid. En indien er geen gerechtigheid is, is er geen geluk. En indien er geene gerechtigheid noch geluk is, zoo is er geene straf noch ellende. En indien deze dingen niet zijn, zoo is er geen God. En indien er geen God is, zoo zijn wij niet, noch de aarde; want er konde geen schepping der dingen zijn, noch om te handelen, noch om

mede te handelen, daarom alle dingen zouden weggekwijsd moeten zijn." (B. v. M. 2 Nephi 2.)

Dit moge als een zeer stoute voorstelling van het beginsel der tegenstellingen beschouwd worden, toch acht ik haar logisch, en de conclusies onaantastbaar.

In het licht van deze verklaringen in het Boek van Mormon ben ik gerechtigd om te zeggen, dat het kwade en het goede tot de eeuwige zaken behooren. Het bestaan van het kwaad begon niet toen het hier op aarde zijn intrede deed. Het kwade bestond zelfs in den hemel; want Lucifer en vele andere geesten zondigden daar, en rebelleerden tegen des hemels onvergelykelijken Koning, voerden krijg, en werden wegens hun overtreding op de aarde geworpen.

Het kwade heeft altijd bestaan als tegenhanger van het goede. Het is even eeuwig als het goede; even eeuwig als het begrip: Wet. Het kwade kan zijn of potentiëel (dat is, in mogelijkheid, in voorraad, onuitgevoerd) of actief (dat is, zich openbarend in een daad van overtreding). In beide vormen is het kwaad van eeuwigheid geweest en zal het tot in eeuwigheid zijn, doch actief niet altijd bij dezelfde individuen. Brigham Young zegt: „De zonde is even eeuwig als rechtvaardigheid, want er moet noodzakelijkerwijs een tegenstelling in alle dingen zijn.”

God heeft het zedelijk kwaad niet geschapen. Opdat nu niet iemand het tegenovergestelde trachte te bewijzen met de woorden in Jesaja: „Ik maak den vrede en schep het kwaad” (Jes. 45) — wil ik hem voor zijn door te zeggen, dat men zoo goed als algemeen aanneemt dat Jesaja hier niet doelt op het „zedelijke kwaad”, doch op zulke kwade zaken als oordeelen, die het volk treffen met het doel om het te beteren, zooals hongersnood, storm of oorlog. Zulk soort „kwaad” als het tegenovergestelde van „vrede” — welk woord in den tekst voorafgaat — wordt bedoeld. „Ik maak den vrede en schep” — het tegenovergestelde van vrede, n.l. het kwaad van rampen, bij wijze van kastijding, doch niet het kwaad der zonde. Tegelijkertijd hebben we een allerduidelijkst bewijs, dat het zedelijk kwaad niet een product van God is:

„Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand. Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlokst wordt. Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde, baart den dood.” (Jacobus 1 : 13—15.)

God heeft niets met het kwade te doen. Hij veracht het en „kan op de zonde niet met de geringste mate van goedkeuring neerzien”. De Mensch alléén heeft iets met de zonde uitstaande, en dit zal duren net zoo lang als hij zijn leven leidt buiten een bewuste vereeniging met het leven van God. In de meeste gevallen brengt de mensch zijn eigen leed over zich doordat hij ongewillig is om te

leven zonder de zonde, d.i. in gehoorzaamheid aan de wetten des Heeren.

Er zou geen Goed kunnen bestaan zoo er geen Kwaad ware. Om nogmaals Lehi's woorden aan te halen :

„Indien gij zult zeggen, er is geene wet, zult gij eveneens zeggen, er is geene zonde. Indien gij zult zeggen, er is geene zonde, zult gij eveneens zeggen, er is geene gerechtigheid. En indien er geen gerechtigheid is, is er geen geluk..... En indien deze dingen niet zijn, zoo is er geen God. En indien er geen God is, zijn wij niet, noch de aarde; want er konde geen schepping der dingen zijn, noch om te handelen, noch om mede te handelen, daarom alle dingen zouden weggekwind moeten zijn.”

Doch de dingen zijn niet weggekwind. Zij bestaan. „Want er is een God”, verklaart hij, „en Hij heeft alle dingen geschapen; zoolwel de hemel als de aarde, en alle dingen die daarin zijn, zoowel dingen om te handelen, als om behandeld te worden.” God heeft het zedelijke kwaad dus absoluut niet geschapen. Het is eeuwig, heeft altijd bestaan.

JOHN P. LILLYWHITE.

---

### WAT ZOU HET DEN MENSCH BATEN? \*)

---

#### *Wereldsch gewin — Eeuwig verlies.*

„Want wat zou het den mensch baten, zoo hij de geheele wereld won, en zijner ziele schade leed? Of wat zal een mensch geven tot lossing van zijne ziel?” (Markus 8 : 36—37.)

Dit zijn vragen die de Leeraar der leeraren ons stelt. Zij staan met elkander in verband; wij kunnen ze als één beschouwen. Eenvoudig, gelijk alle leeringen van den Meester, is de vraag toch doordringend, afdoend en tot nadenken stemmend, want verheven voorschriften en diepe wijsbegeerte zijn erin vervat. Wie, die haar hoort of leert, kan haar terzijde schuiven? De vraag is gebiedend, beknopt, scherp en direct. Heeft men er eenmaal over nagedacht, al is het slechts terloops, dan kan men ze niet meer vergeten, en wanneer men er zich terdege rekenschap van heeft gegeven, kan men haar niet meer loslaten. Het speelgoed der aarde wordt gesteld tegenover de kostbare juweelen des hemels. De voorbijgaande dingen der sterfelijkheid tegenover de eindeloze waarheden der eeuwigheid.

Ofschoon men moet toegeven, dat dit een materialistische wereld is, en dat ervaring in materiele zaken een veelomvattend en onmisbaar element is in het leerplan van de school des levens, is het niet minder waar dat het leven op aarde nóch het begin nóch einde van ons persoonlijk bestaan en onzen persoonlijk vooruitgang is. Stoffelijke eigendommen, betrekkelijke weelde of armoede, onze waarneembare omgeving — de dingen waarop wij ons hart hebben

---

\*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس.

gezet, waarnaar wij streven in het zweet onzes aanschijns, vaak ten koste van ons geluk en de kans op werkelijk succes — al deze dingen zijn tenslotte slechts uiterlijkheden, waarvan de waarde in de toekomstige afrekening zal worden berekend naar de wijze waarop wij ze hebben gebruikt.

Is de ploeg meer dan het veld dat geploegd moet worden, of de sikkel meer dan het rijpe koren? Kan het goud beter den honger stillen dan het versterkende voedsel dat men ermee koopen kan?

Hetgeen met bovengenoemde scherpe vraag samenhangt, maakt deze nog scherper: „Zoo wie achter mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij. Want zoo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar zoo wie zijn leven zal verliezen om Mijnentwil, en om des Evangelies wil, die zal het behouden”.

Het kruis dat moet worden opgenomen, kan zwaar zijn, zoodat het gesleept moet worden, omdat het te zwaar is om te dragen. Wij zijn geneigd aan te nemen, dat ons kruis bestaat in zelfverloochening, doch dat is alleen waar als wij de zelfverloochening opvatten in den meest uitgebreiden zin, positief zoowel als negatief. Iemand's kruis kan bestaan in het nalaten van iets, dat hij geneigd is te doen; dat van een ander in het doen van iets, wat hij liever zou nalaten.

De zonde, waartoe de een licht geneigd is, is verkeerde toegewendheid, die van zijn buurman bestaat in een luie onachtzaamheid ten opzichte van de werkzaamheden, die het Evangelie van Jezus Christus vereischt, dikwijls nog samengaande met een puriteinsche gestrengheid in andere voorschriften.

Maar de groote vraag van den Meester, welke iedere nadenkende ziel onmiddellijk treft, is deze: „Want wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel?” (Matth. 16 : 26.)

Het is voor den mensch dus mogelijk zijn eigen ziel te verliezen. Dit te ontkennen beteekent het verwerpen van 's Heeren eigen leerstelling. De vrijwaring tegen zulk een onberekenbaar verlies is nader aangeduid: den Zaligmaker volgen; en dit kan alleen beteekenen: Zijne geboden onderhouden, wat het tijdelijk leed of het wereldsche offer ook moge zijn.

De omstandigheid waaronder Christus deze vraag, vergezeld van een korte doch krachtige rede, stelde, was deze: Meermalen had Hij tegen de discipelen gezegd en thans meer direct dan ooit tevoren herhaald, dat Zijn dood naderde en dat smaad Zijn deel zou zijn. Petrus, heftig en impulsief als altijd, riep uit: „Heere wees U genadig! Dit zal U geenszins geschieden.”

In deze opmerking, hoe goed ook bedoeld en hoe stoutmoedig ook, lag de aansporing dat Jezus het dreigende treurspel van zich zoude afwenden en Zijn eigen leven redden. Het antwoord van den Heer aan Petrus was een berisping van de ernstigste soort.

Daarna volgde de bekendmaking dat iemand, die zijn leven redt ten koste van zijn gerechten plicht, het zal verliezen; en daarna de troostende verzekering, dat hij, die bereid is zijn leven te offeren in dienst van den Meester, het zal vinden. Indien dit waar is met het leven als inzet, hoeveel te meer zal het dan zijn met rijkdom, positie, wereldlijke macht, of met geliefkoosde doch valsche theorieën en leerstellingen, als dingen welke gewonnen of verloren kunnen worden?

Denk eens na over de woorden van Jacob, den Nephiët: „O, de ijdelheden, zwakheden en dwaasheden van de menschen! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij wijs te zijn, en luisteren niet naar den raad van God; want zij stellen dien terzijde, denkende dat zij genoeg van zichzelf weten. — Daarom hunne wijsheid is dwaasheid, en veroorzaakt geen nut. . . . Ziet, de weg voor den mensch is smal, maar hij ligt vóór hem in een rechte lijn; en de bewaarder der deur is de Heilige Israëls; en hij gebruikt daar geen dienst-knecht; en daar is geen andere weg dan door de poort; want hij kan niet bedrogen worden; want Heere God is Zijn naam. En zoo wie klopt, zal opgedaan worden, en de wijzen, de geleerden, en de rijken die opgeblazen zijn wegens hun verstand, wijsheid en rijkdommen, zijn degenen, die Hij veracht; en tenzij zij deze dingen wegwerpen, en zichzelf erkennen als dwazen voor God, en nederkomen tot de diepste vernedering, zal hij hun niet opendoen.” (Boek van Mormon, 2 Nephi 9.)

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage.      Vertaald door A. J.

---

## PRESIDENT LORENZO SNOW.

---

Les voor de Zondagsschool. — Eerste Middelbare Afdeeling.

Lorenzo Snow, de vijfde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd op den 30-en April 1814 te Mantua, Ohio, geboren. Hij was de oudste zoon van Oliver Snow en Rosetta L. Pettibone. Zijn ouders waren van oud-Puriteinschen bloede, en, zooals vanzelf spreekt, erfde hij van hen de degeijkheid die de eerste grondleggers der Amerikaanse burgerlijke en godsdienstige vrijheid kenmerkte. In dien tijd beschouwde men den staat Ohio als gelegen in het uiterste Westen, en ofschoon President Snow op een boerderij in het „wilde Westen” werd grootgebracht, en aan zwaren handarbeid gewend raakte, legde hij toch al vroeg aan den dag een sterk verlangen om zich een goede ontwikkeling te verwerven. Vaak vonden zij, die zijn gezelschap zochten, hem in zijn boeken verdiept. Hij koesterde ook een neiging voor militaire zaken en wijdde hier tamelijk veel aandacht aan. Zijn trouwe zuster, Eliza R. Snow, maakte een uniform voor hem. Zij maakte zich evenwel ongerust over de militaire neigingen van haar broeder, vrezende dat hij soldaat zou

worden, zich bij het leger van zijn land zou aansluiten en zijn loopbaan op het bloederige slagveld zou eindigen. De ongerustheid verliet haar echter, toen zij merkte, dat hij zijn aandacht meer en meer op de studie in de Hoogeschool ging richten. Hij bezocht het befaamde Oberlin College, dat toenmaals streng Presbyteriaansch was. In dien tusschentijd had zijn zuster Eliza zich bij de Heiligen der Laatste Dagen aangesloten. Hij placht in zijn brieven naar huis haar vele vragen te stellen over godsdienstige onderwerpen.

Op zekere gelegenheid schreef hij dat, zoo hij niets beters vond dan wat hij in Oberlin College had aangetroffen, hij „alle godsdiensten den rug toe zou draaien”. In deze jaren waren de Heiligen de stad Kirtland aan het opbouwen, niet ver van de woning der familie Snow. Dit bracht hen in nauwe aanraking met de Heiligen der Laatste Dagen. Op zekeren keer, toen hij onderweg was naar Kirtland, kwam hij in gezelschap van Ouderling David W. Patten, die met hem een gesprek over godsdienstige zaken begon. De denkbeelden van Ouderling Patten bleken redelijk en schriftuurlijk te zijn. Zij maakten zulk een blijvenden, gunstigen indruk op den jeugdigen waarheidszoeker, dat hij er voortdurend over nadenkt, totdat hij ten volle van de waarheid overtuigd werd en het Evangelie aannam. In Juni 1836 werd hij door Apostel John F. Boynton gedoopt en door Hyrum Smith bevestigd. In Kirtland legde hij zich met ijver op de studie van het Hebreeuwsch toe. Hij werd intiem bekend met den Profet Joseph Smith en naarmate hij meer met dezen omging, groeide zijn liefde en bewondering voor dezen Profet van God. In den winter van 1836—'37 werd hij door Alva Beeman tot Ouderling verordineerd.

In de lente van 1837 werd hij op zijn eerste zending geroepen en reisde hij „zonder buidel of male” den staat Ohio door. In het jaar 1838 voegde de familie Snow zich bij de Heiligen in Missouri en waren zij getuige van de tooneelen van mishandeling, die daar plaats hadden. Vanuit Missouri ging Lorenzo Snow op zijn tweede zending. Hij arbeidde in de staten Kentucky, Illinois en Missouri. In de winters van 1838 en 1839 was Ouderling Snow in Portage graafschap, Ohio, als schoolonderwijzer werkzaam, in welke roeping hij uitstekend slaagde. Op den 18-en Juli 1840 werd hij door Don Carlos Smith tot Hoogepriester verordineerd.

Spoedig daarop ging hij op zending naar Engeland. Hij presideerde over het district Londen en werkte ook in Manchester, Liverpool en Birmingham. Nadat de Twaalven Engeland verlaten hadden, trad hij op als raadgever van Ouderling Parley P. Pratt, die over de Europeesche Zending presideerde. In 1842 viel Ouderling Snow de eer te beurt om, door tusschenkomst van Sir Henry Wheatly, persoonlijk aan Hare Majesteit de Koningin van Engeland een speciaal verzorgd en kostbaar gebonden exemplaar van het Boek van Mormon aan te bieden. Men zegt, dat Hare Majes-

teit zoo vriendelijk was om over het geschenk voldaan te zijn. Met een groot gezelschap Heiligen kwam hij op den 12-en April 1843 weer te Nauvoo aan, waar de Profeet Joseph Smith hem verwelkomde.

In het laatst van 1848 verhuisde hij naar de Salt Lake Vallei. In het begin van 1849 werd hij tot het Apostelschap geroepen en op den 12-en Februari van dat jaar door Brigham Young, Heber C. Kimball en Willard Richards tot een lid van den Raad der Twaalven verordineerd. Als een Apostel des Heeren heeft President Lorenzo Snow bekwaam en energiek voor meer dan een halve eeuw gearbeid. Zijn weg nemende over Londen en Parijs, kwam Ouderling Snow op den 25-en Juni 1850 met zijn metgezellen te Genua in Italië aan, om een nieuwe zending te vervullen. Onder de Katholieken aldaar maakten zij slechts weinig voortgang, doch in de vallei van Picmont arbeidden zij met aanzienlijk succes onder de Protestantsche Waldensen. Ouderling Snow schreef enkele vlugschriften voor de zending, liet het Boek van Mormon in het Italiaansch vertalen en onder zijn leiding het Evangelie in Zwitserland verkondigen, alwaar de zendelingen goede vruchten van hun werk te zien kregen. Ouderling Snow maakte zelfs plannen voor zendingen naar Turkije, Rusland, Malta en andere landen. Hij zond ook zendelingen naar Calcutta en Bombay, waar vertakkingen der Kerk georganiseerd werden. Terwijl hij op Malta zendingswerk verrichtte werd hij geroepen om naar huis terug te keeren. Na een afwezigheid van ruim twee jaren kwam hij in den zomer van 1852 weer te Salt Lake City aan.

Het daaropvolgende jaar werd hij tot lid van de Wetgevende Vergadering van Utah gekozen, in welk lichaam hij negen en twintig jaren werkzaam is geweest. Verscheidene malen was hij voorzitter. Jarenlang presideerde hij over den Box Elder Ring van Zion. Hij organiseerde de Brigham City-sche Handels- en Industrie-onderneming, waardoor verscheidene takken van nijverheid met succes in werking kwamen. Er verrezen bijvoorbeeld een fabriek van wollen stoffen, een leerlooierij, een schoenenfabriek, hoedenfabriek, kaasfabriek, houtzaagmolens, kleermakerijen, meubelwinkels, hoefsmederijen, wagenmakerijen, blikslagerijen, enz. De gezamenlijke producten dezer industrieën hadden in 1875 een waarde van 260.000 dollars. De ondernemingen werden zooveel als onder de bestaande omstandigheden mogelijk was, in den geest der Vereenigde Orde geleid. Ofschoon de organisatie uitstierf en de industrieën ophiielden, toonde President Snow toch volkomen, dat de Vereenigde Orde een absolute mogelijkheid is bij een meer volmaakten geestelijken toestand van het volk.

In 1864 ging Ouderling Snow met enkele anderen op een korte zending naar de Sandwich Eilanden. Hij keerde na een succesvolle periode naar Zion terug. Op de algemeene conferentie, 7 April 1889, werd Lorenzo Snow als President van den Raad der

Twaalf Apostelen erkend, welke positie hij met onderscheiding bekleedde tot hij na den dood van President Woodruff op den 13-en October 1898 President der Kerk werd. Hij aanvaardde laatstgenoemd ambt met de volgende woorden: „Ik wil niet, dat deze bediening bekend wordt als de bediening van Lorenzo Snow, doch als die van God in en door Lorenzo Snow.” Een der eerste en voornaamste zaken die zijn aandacht vroegen, was hoe de Kerk van de zware schuldenlast te ontheffen, die haar gedrukt had sinds de Regeering der V. S. de eigendommen der Kerk verbeurd verklaarde. Hij gaf schuldbrieven voor de Kerk uit en met geld dat bijna geheel van de leden geleend werd, loste hij de meest drukkende verplichtingen af. Op aanwijzing van een desbetreffende openbaring was het jaar 1899 een jaar van tienden-prediking en tienden-betaling, zoowel in de Ringen van Zion als in de buitenlandse zendingen. Het gevolg hiervan was, dat de Heere Zijn belofte vervulde en het volk overvloedig zegende. Dit was een der kenmerkende gebeurtenissen van President Lorenzo Snow's bediening.

Toen in 1901 de October conferentie gehouden werd, was President Snow ziek en niet bij machte om de openingsbijeenkomsten bij te wonen. Op den sluitingsdag, Zondagmiddag den 6-en October, was hij aanwezig en ofschoon een weinig zwakjes, hield de 87-jarige een lange toespraak. 4 Dagen later stierf deze beminde leider, Gods vijfde Profet in deze laatste dagen. Het stoffelijk overschot werd in Brigham City, waar hij veertig jaren gewoond had, bijgezet.

## DE UTRECHTSCHЕ CONFERENTIE.

---

De halfjaarlijksche Conferentie van het Utrechtsche district zal op Zaterdag 17 en Zondag 18 November a. s. te Utrecht gehouden worden. Dien Zaterdag om 12 uur is er een vergadering voor de zendelingen, en denzelfden dag om 7 uur n. m. een bijeenkomst voor ambtenaren, ambtenaressen en dragers van het Priesterschap. Beide in de zaal aan de Kruisstraat.

Op genoemden Zondag vangen openbare vergaderingen aan om 10 uur des morgens en om 7 uur des avonds, in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen, Mariaplaats. Des namiddags om 2 uur zal in dit gebouw een vergadering voor de leden gehouden worden.

KOMT ALLEN.

ZEGT HET VOORT.